

Mỗi năm vào tháng Ba, chúng ta lại vãn đợng hờ lên mợt giờ vớ i mợc đích là tiệt kiợm khoợng thợ gian có ánh sáng mợt trờ i (Daylight Saving Time). Đây là điợu mà các nờợc trong vùng ôn đờ i thợợng làm hợng hăm đờ có thêm giờ vào buợ i chiợu cho các sinh hoợt ngoài trờ i vào mùa Xuân và mùa Hờ. Đờ nghợ vớ n đợng hờ lên mợt giờ vào mùa Xuân và mùa Hờ là ý kiợn cợa mợt nhà khợo cợu cộn trùng và thiên văn ngợợ i Tân-tây-lan, ông George Vernon Hudson vào năm 1895 nhợng đờn năm 1916 viợc đờ i giờ nờ y mợ i đợợc áp đợng lờn đờ u tiên tợ i hai nờợc ở Âu châu. Hiợn nay mợt số nờợc trên thợ giợ i vớ n áp đợng chợợng trờ i đờ i giờ hàng năm. Mợt số nờợc khác thì ngày nay không áp đợng nờ a. Mợt số nờợc thì tợ trợợc đờn nay không bao giờ áp đợng viợc đờ i giờ nờ y. Tợ i Hoa-kợ, hai tiợu bang không áp đợng viợc đờ i giờ hàng năm là Arizona và Hawaii. Phợn lảnh thợ tợ trợ cợa ngợợ i Navajo ở Arizona thì lờ i theo viợc đờ i giờ hàng năm.

Nói chung, số dĩ có vì c dĩ gi là vì ng i ta mu n có thêm thì gi vào bu i t i vì thì gi có ánh sáng m t tr i vào mùa Xuân và mùa H hè n mùa Thu và mùa Đông. Câu t c ng : “Đêm tháng Năm ch a n m dĩ sáng, ngày tháng M i ch a c i dĩ t i” nói lên cùng m t ý nghĩa. M t ngày bao gi cũng có 24 gi, mùa Đông cũng nh mùa H hè, nh ng th i gian có ánh sáng m t tr i m i mùa dài ng n khác nhau. Chính vì v y mà vì c dĩ gi m i có ý nghĩa. Ng i ta có th dĩ gi dĩ th y nh ngày dài h n, nh ng ngày v n v y, không có gì thay dĩ. N u thay dĩ dĩ c thì gi hay th i gian, có l con ng i dĩ không ch dĩ m t gi dĩ ng h nh ng số dĩ dĩ cho dĩ i số ng kéo dài lâu h n, nh ng Chúa C u Th Giê-xu dĩ y:

Có ai trong các con nh  lo  ng mà làm cho cuộc đ i mình dài thêm m t kho  nh  c không? (Ph c Âm Ma-thi-  6:27)

Câu trả lời là không! Không ai trong chúng ta nhô lo lắng mà làm cho đời mình dài thêm được dù chỉ là một vài giây phút ngắn ngủi. Thời gian và đời người là hai điều không nằm trong tay con người nhưng trong tay Thiên Chúa là Đấng tạo dựng chúng ta. Đấng ban cho chúng ta sự sống, hơi thở và thời gian sống trên trần gian này. Tác giả Thánh Vịnh 139 viết:

Số các ngày đến nhà cho con đã biên vào sổ Chúa khi cha có mặt ngày nào trong các ngày này (Thánh Vịnh 139:16)

Là ch s Do-thái có m t v vua tên là Ê-xê-chia. V vua n y đau n ng, s p ch t và ông đã c u nguy n xin Chúa cho ông s ng. Chúa đã nh m l i c u nguy n c a v vua n y, ch a b nh cho

ông và cho vua nầy sống thêm mười lăm năm nữa. Câu chuyện nầy cho thấy mọi mặt năm tháng sống trên trần gian nầy là ân lành Thiên Chúa ban cho con người chúng ta. Có thể nói mặt ngày chúng ta còn sống trên trần gian nầy là mặt ngày Thiên Chúa còn gia hân cho chúng ta đời sống. Nếu ý thức rằng đời sống không nằm trong tay của mình thì chúng ta phải làm gì? Chúng ta phải biết sống. Biết sống nghĩa là biết mình từ đâu đến? Sống trên trần gian nầy để làm gì? Và chết rồi chúng ta sẽ đi về đâu?

Biết cần đi về gì khiến họ cũng phải có nguơn gốc. Nguơn gốc con người chúng ta là Thiên Chúa, là Đức Chúa Trời, là Đấng tạo dựng chúng ta. Sống, hít thở và mọi đi về chúng ta có đến từ Thiên Chúa. Chúng ta đến từ Đức Chúa Trời cho nên đi về chúng ta phải làm là tôn thờ Ngài. Không tôn thờ Thiên Chúa là chúng ta đã gột bỏ nguơn gốc của chúng ta. Người xưa nói: “Cây có cội, nước có nguơn.” Nguơn cội của con người chúng ta là Đức Chúa Trời quyên năng, cảm quyên trên toàn cõi vũ trụ. Thiên Chúa tạo dựng chúng ta với hình ảnh của Ngài cho nên chúng ta có thể suy tư, lý luận và quyết định. Con người đã quyết định khước từ Thiên Chúa, từ bỏ nguơn gốc của mình cho nên đã từ bỏ mình vào chỗ hư vọng bởi vì một khi khước từ Thiên Chúa, chúng ta sống theo đường riêng của mình, không đúng với đường Ngài của Thiên Chúa.

Thiên Chúa tạo dựng chúng ta, đến chúng ta trên trần gian nầy với một mục đích rõ ràng đó là làm rạng Danh Thiên Chúa và tôn thờ Ngài. Vì không sống đúng với mục đích đó cho nên con người đã từ gột hái cho mình tất cả những ê chề đau đớn trong đời sống. Đời sống không ý nghĩa vì chúng ta không sống theo mục đích của Đức Chúa Trời. Tất cả từ bỏ Đức Chúa Trời, kết quả sau cùng của đời sống là hư vọng, chết một đời đời đời trong hư vọng. Đấng nào là người được tạo dựng cho mà quả không phải cho con người. Nhưng vì phạm tội, chúng ta từ bỏ Đức Chúa Trời cho nên con người phải chịu cùng chung số phận sau khi tội già cõi đời nầy. Đời sống không phải chỉ là vài mươi năm hay 100 năm đi nữa trên trần gian nầy mà thôi. Đời sống là cõi vĩnh hằng mà số phận của chúng ta được quyết định khi chúng ta sống trên đời nầy. Trước mặt chúng ta bao giờ cũng có hai con đường cho chúng ta lựa chọn. Con đường sống và con đường chết. Chúa Giê-xu dạy:

Hãy vào cửa hẹp vì cửa rộng và đường khoét khoát đến đến sự hủy diệt, người vào đó thì nhieu. Còn cửa hẹp và đường chết đến đến sự sống, người tìm thấy đường thì ít (Phúc Âm Ma-thi- 7:13-14)

Hai cánh cửa, hai con đường là để cho chúng ta lựa chọn, quý vị chọn con đường nào? Con đường theo Chúa hay con đường khước từ Chúa? Chúng ta có thể lựa chọn bất cứ con đường nào nhưng không thể chọn đi lầm đường. Một bên đến đến sự hủy diệt, một bên đến đến sự sống.

Chúng ta đang nói về vấn đề thời gian. Thời gian của chúng ta trên trần gian này có gì khác còn thời gian của cõi đời sau là vô tận, là đời đời, là vĩnh hằng. Ai trong chúng ta khi làm chuyện gì cũng muốn làm chuyện gì có giá trị lâu dài. Nếu một sự vật có giá trị vĩnh cửu của cõi đời sau, chúng ta phải nhìn con đường của mình qua Chúa Giê-xu trên cõi đời này. Đó là con đường dẫn chúng ta trở lại với Đức Chúa Trời. Chúa Giê-xu phán:

Ta là đường đi, chân lý và sự sống. Không ai đến Cha (Phúc Âm Giảng 14:6)

Đức Chúa Trời là Cha của chúng ta và chúng ta chỉ có thể trở về với Ngài qua con đường của Chúa Giê-xu là Đường đã chịu chết thay cho chúng ta trên cây thập tự, đổ máu của Ngài ra để cứu chuộc chúng ta. Sự sống chúng ta đang có là món quà Thiên Chúa ban cho chúng ta. Nếu một sự vật của Chúa, một sự vật của Ngài mà chúng ta phải tôn thờ Thiên Chúa qua con đường của Chúa Giê-xu. Sự các ngày dành cho mọi người chúng ta trên trần gian này đã được an bài như sự phân định của chúng ta là tùy nơi quyết định của mọi người chúng ta. Người ta có thể đi lên xuống hàng năm cho phù hợp với mọi mùa như không ai có thể thay đổi thời gian của đời sống và nhất là không thay đổi được sự phân của mình một khi đã quyết định. Quý vị quyết định tiếp nhận hay không? Thiên Chúa là Người Cha thương yêu lúc nào cũng trông mong chờ đợi mọi người con Ngài quay trở về. Quý vị có muốn trở về Nhà Cha hôm nay không?

Mục sư Nguyễn Thanh
Chánh Trưởng Phát Thanh Tin Lành